

Η ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ.

(Διήγημα πρωτότυπον)

Τὸ εἶχα πλέον ἀποφασίσῃ· τὴ στενοχώρι καὶ τὸ βῆρος ποῦ εἶχα· στήν καρδιά δὲν ἔμπορῶσα νὰ βσταῶ ἄλλο. Μέρα τὴ μέρα αὐξάνει καὶ μ' ἐφθειραν, μοῦ ἔσκαφταν χάος τρομερὸ καὶ δὲν μ' ἄφιναν ν' ἀναπαυθῶ, νὰ ζήσω. . .

Τὸ εἶχα ἀποφασίσῃ· ὁ κόσμος γιὰ ἐμένα ἦταν περιττός, μονότονος, θλιβερός καὶ ἐγὼ γι' αὐτὸν χαμένος.

Χωρὶς ἐλπίδα καὶ ἀγάπη, χωρὶς ζωὴ καὶ δόξα μοῦ ἐφαίνονταν ὅλα σκοτεινὰ σὰν ἔδης. Ἐδῶ στὴ γῆ ἡ ζωὴ μου ἦταν ἀδύνατη. Ἐλπιζα, ἐλπιζα, μὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἐλπίδα μου ἦταν χαμένη. Αὐτὴ πλούσια, ὁμορφὴ σὰν Ναρκίδα, μὲ παλάτια, μὲ χάρες, μὲ νειάτα, καὶ ἐγὼ πνέρομος, φτωχός, ἀγνώριστος, κρυμμένος στὴν καταχνιὰ τοῦ κόσμου, μὲ μία καρδιά εὐαίσθητη καὶ τίποτε ἄλλο. Ὁ κόσμος τὸν πόνο μου δὲν ἔβλεπε, καθὼς καὶ αὐτὴ τὸ δάκρυ μου. Ὁ κόσμος τῶν ῥαβδίων μου ἦταν γιὰ ἐμένα περιττός, ὁ ἄλλος κόσμος, ὁ ἀγνώριστος κόσμος, ὁ ἀθάνατος, ποῦ ἔχει τὸ χωρισμὸ καὶ τὴν ἐνώση, μοῦ ἦταν ποθητός. Σ' αὐτὸν ἀπεφάσιζα νὰ πάω μὲ τὴν πονεμένη καὶ ἡμαρτωλὴ ψυχὴ μου.

Ἦταν νύχτα ἡσυχῇ· ὅλοῦθε ἐβασίλευε γαλήνη. Τὸ βῶλον ἐχτυποῦσε μεσάνυχτα καὶ τὰ κοκκίρια ἐφώναζαν ταῖς ὥραις ποῦ ἔχονον ἀπὸ τὴ φθαρτὴ ζωὴ μας. Βασανισμένος καὶ σκεπτικός ἐφυγα ἀπὸ τὸ σπῆτι. Μὲ μονότονο καὶ διαπεραστικὸ βηματισμὸ ἐπερνοῦσα τοὺς δρόμους. Τὰ ψηλὰ καὶ πολυχρώμα σπήτια μὲ τὰ κατὰ κλειστα παράθυρά τους, ἄφωνα καὶ ἀκίνητα, ὅλα σειρὰ, σειρὰ στημένα, ἐστόλιζαν τοὺς δρόμους καὶ τὴ νύχτα. Μονάχα ὁ μονότονος ἦχος ἀπὸ τὰ βήματα τοὺς ἔδινε φωνή, τὰ πείραζε.

Τὸ φεγγάρι, μισό, ἀγιόμοτο, μὲ λίγα ἀστέρια ὀλόγυρα, ἐστόλιζε τὸν οὐρανόν. Δύο σύννεφα, ἕνα κατὰ λευκὸ καὶ ἕνα ἀχνό, ἔτρεχαν τὸ δρόμο τους σιγὰ σιγὰ μὲ τὸ φύσημα τοῦ ἀγέρας.

Ἐτραβοῦσα τὸ δρόμό μου ἡσυχῇ· ἡ σκληρὴ ἀπόφαση ἀπὸ τὸ νοῦ μου δὲν ἐφευγε. Τὸ λυσσαμένο καὶ ἀφρισμένο νερό τοῦ ποταμοῦ μ' ἐπερίμενε· ἐκεῖ ἦταν τὸ μνημά μου καὶ τὸ σάβανό μου. Στὸ δρόμο ἐβασίλευε ἡσυχία καὶ μονάχα ἀπὸ μακριὰ ἀκούονταν παθητικὰ λαλήματα ἀπὸ νυχτοπούλια. Τὸ ποτάμι δὲν ἦταν μακριά, γιατί ἀκούετο τὸ τρομερὸ ἀνέβρασμά του. Βοοῦσε μὲ βασιλικὴ ἀντάρα. Ἐστάθηκα καὶ ἐκεῖ στηλωμένος ἀκούα αὐτὴν τὴν διαολικὴ ἀρμονία, ποῦ μὲ ἔκαμνε τόση ἐντύπωση. Ὑστερα σὰν νὰ αἰσθάνθηκα ποῦ ἤμουν, ἐκίνησα ἐμπρός· ἐφθασα στὴν ὄχτη. Τὰ καρλήκια ἐφώναζαν ἀκούραστα στὴν ἄκρῃ τῆς ὄχτης ἀνάμεσα ἔς τὰ χορτάρια καὶ ὁ καλαμιῶνας μὲ τὰ καταπράσινα φύλλα του ἐσειόνταν—ἐσύριζε

καὶ ἔσκυπτε στὸ τρεχούμενο νερό. Λίγα λεπτὰ ἔμεινε καὶ ἀπειραις ἀναίσθηταις σκέψεις ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ νοῦ μου· πόσα ἐθυμῆθηκα, πόσα γλυκὰ καὶ ποθητὰ. Μοῦ ἤλθε νὰ κλαῦσω· ἐθυμῆθηκα τὴ μάστιγα, τὸν πατέρα, τ' ἀδελφία, ὅλους, ὅλους. Φλόγα τρομερὴ μοῦ ἐβασάνιζε τὸ νοῦ. Ἐκλείσα τὰ μάτια καὶ εἶδα ἐμπρός μου αὐτὸν τὸν ἄγγελον, αὐτὴ τὴ θεά, ποῦ μ' ἐστελνε στὸν ἄλλον κόσμον.

Κατέρχ. . . ἀπελπισία.

Ἐδῶκα μία ῥαβδί στὰ τρεχούμενα νερά καὶ ἐμέτρησα τὸ βάθος τους, ἐκινήθηκα ἐμπρός καὶ ἀπλώσα τὰ χέρια. . .

Τρομάρα μ' ἐπίασε θανατικὴ· ἔμεινα ἐκεῖ στὴ θέσῃ μου στηλωμένος σὰν νὰ μὲ κρατοῦσε μία δύναμη ἀγνώστη, μαγικὴ. Ἐγύρισα. . . καὶ εἶδα νὰ μὲ βαστάῃ σφιχτὰ, σφιχτὰ ἕνα φάντασμα, μὴ σκιά κατὰ-μαυρὴ, μία μάγισσα.

Ἐμείνα ἄφωνος, ἄλαλος, χωρὶς πνοή.

Μ' ἐτρέβηξε κοντὰ τῆς καὶ ἐκίνησε· ἐγὼ τὴν ἀκολουθοῦσα ἀναίσθητα.

Ἀφωνὴ καὶ αὐτὴ, μ' ἕνα ραβδί κατὰμαυρο στὸ χέρι προχωροῦσε, προχωροῦσε.

Ἐφθάσαμε σ' ἕνα ἀκρογιάλι· ἡ θάλασσα ἦταν ἡσυχὴ καὶ τὸ κρουστό κύμα τῆς ἐχτυποῦσε σιγαλό, σιγαλό στὰ πετράκια καὶ στὸν ἄμμο. Τ' ἀγέρι ἐφυσοῦσε ἐλαφρὸ, ἐλαφρὸ. Ἐκεῖ στὴν ἄκρῃ τῆς θάλασσας τὸ φάντασμα μὲ μιᾶς ἔμεινε καὶ μ' ἐζύγωσε.

Ἀνατριχίλα πέρασε τὸ σῶμά μου. Ἀχ! πόσο γλυκὸ εἶσε ποτάμι, εἶπα, καὶ ἀναστέναξα.

— Τρελλέ, μοῦ εἶπε, ἐπήγαίνες νὰ χαθῆς, νὰ πνιγῆς τώρα στὰ νειάτα σου, στὴν ἀνοιξὴ τῆς ζωῆς σου. Δὲν εἶδες τὸν κόσμον πόσο βεβαιεῖται, πόσο ἀγωνίζεται γι' αὐτὴ τὴ ζωὴ;

Αὐτὰ μοῦ εἶπεν ἡ μάγισσα καὶ ὕστερα ἐσήκωσε τὸ χέρι ποῦ κρατοῦσε τὸ κατὰμαυρο ραβδί καὶ μ' ἀγγίξε στὰ μάτια.

Μὲ μιᾶς μοῦ ἐφάνηκε πῶς ἤμουν σ' ἄλλο κόσμον, σ' ἄλλῃ ζωῇ. Σκοτάδι καὶ χάος τρομερὸ εἶδα ἐμπρός καὶ ὕστερα μίαν λάμψη θεϊκὴ, μίαν οὐράνια φωταφία νὰ λάμπῃ ἐμπρός μου. Ἐκεῖ ἔμεινα σὰν χαμένος καὶ ἐβλεπα ἀχόρταγα.

Τὶ εἰκόνας τρομεραῖς καὶ γλυκαῖς, ποθηταῖς καὶ φορηταῖς εἶδε ἡ φαντασία μου.

Ἦ μία ἐρχόνταν κατόπιν ἀπὸ τὴν ἄλλῃ χωρὶς ἀνασασμό. Εἶδα νὰ περνοῦν ἀπὸ τὰ μάτια μου χωραὶς καὶ χωριά, ἀνθρώποι καὶ πράγματα ἀγνώριστα σ' ἐμένα. Μὲ ἀψηλὰ σπήτια, μὲ πλατοῦς δρόμους, μὲ περιβόλια ἀθάνατα, μὲ ποτάμια κρυσταλλένια, μὲ λίμναις, μὲ βουνὰ καὶ κάμπους καὶ μὲ κάθε λογῆς θαυμαστό. Εἶδα νὰ περνᾷ ἀπ' ἐμπρός μου ἕνα ἀρχοντικὸ ἀμάξι μὲ ἄτια ἐκλεκτά, ποῦ ἔπερναν ἕνα καμαρωμένον κύριον, καὶ ἔπειτα ἕνα θεοστραβὸ διακονιάρη μὲ ξεσχισμένα φορέματα, μὲ πεινασμένη ὄψιν νὰ ζητᾷ ἀπὸ τοὺς διαβότας ἐλεημοσύνη.

Ἐπειτα ἕνα γάμο, ἕνα βαφτίσι· χαράς, βιολιά, λαγοῦτα, τραγοῦδια· ἀνθρώπους νὰ μεθοῦν, νὰ δια-

σκεδάζουν. Τί χαρά ποῦ ἦταν· μοῦ ἐφαίνονταν πῶς ἤμουν ἐκεῖ κοντὰ τους. Εἶδα χωριανοπούλεις ῥόδο-κόκκιναις μέ ταις κουδουνάταις καὶ πράσιναις φορεσιαῖς των, μέ ταις λυγεραῖς μέσαις των νά πηγάζουν μέ τ' ἄθωα τραγούδια τους στὸν κάμπο καὶ στὰ λειβάδια. Τοὺς ψαράδες μέ τὰ κοφίνια καὶ τὰ δίχτυα τους στὰ ποτάμια καὶ στὴ θάλασσα.

Εἶδα ἀπ' ἐμπρός μου νά περνᾷ ἓνα νεοπληλῆκα-ρου λείψανο, ὅσο δεκοχτὼ χρονῶν, καὶ πίσω γέρος πατέρας νά κλαίει χωρίς παρηγοριὰ τὸ μοναχὸ παιδί του, ποῦ ἦταν ἡ μόνη παρηγοριὰ κι' ἐλπίδα του.

Τί δυστυχία, τί θλίψη.

Εἶδα σ' ἓνα μικρὸ σκοταδερό δωμάτι νά ξεψυχοῦν ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴν πείνα δύο μικρὰ ὄρρανα πλάγι, πλάγι καὶ ἡ τρελλὴ καὶ δύστυχη μάνα τους νά τρέχει στοὺς δρόμους νά ζητᾷ βοήθειαν.

Τί φριχτὰ καὶ τρομερὰ εἶδα. Ὁ νοῦς μου ἦταν σκοτισμένος, ριμμένος στὸ χῶρος καὶ μαγεμένος.

Οἱ εἰκόνες δὲν ἔπυαν νά φεύγουν καὶ νά περνοῦν ἀπὸ τὰ μᾶτια μου ἀκούρασταις, ἡ μία κατόπι ἀπὸ τὴν ἄλλη. Στ' ἀντίκρουσμα μιᾶς εἰκόνας μ' ἔπιασε ἀνατριχίλα, τὰ πόδια μου ἐκόπηκαν καὶ δὲν μποροῦσα νά σταθῶ. Ἐμπρός στὰ μᾶτια μου εἶδα ἓνα καταστόλιστο δωμάτι. Πεύκια ἀξετίμητα, εὐωδία οὐράνια, μετὰξί κι' ἀσῆμι, καθίσματα χρυσούφραντα βασιλικὰ, κάθε λογῆς στολίδι καὶ χάρις ἦταν ἐκεῖ. Ἐνα λαμπερὸ κρεββάτι σὲ μία γωνιὰ ἄστραφτε σὰν ἥλιος. Μὲ κατὰλευκα σεντόνια, μέ μαλακὰ σὰν μάγουλα προσκέφαλα, εἶχε περῆρα στὴν ἀγκαλιά του μία θεά, ἓναν ἄγγελον, ἓνα διακνῆντι σὲ σκοτάδι, ἓνα ἀστὲρ σὲ μαυρίλα, μία πνοὴ σὲ γαλήνη, ἓνα δάκρυ σ' ἓνα γέλιο, ἓνα γέλιο σ' ἓνα δάκρυ. Τὴν ἐγνώρισα· ἦταν ἐκεῖνη. Ἐκεῖνη μέ τὰ ἐκφραστικὰ καὶ βελουδένια μᾶτια της, μέ τὰ ῥοδοκόκκινα μαγουλά της, μέ τὰ κοράλλινα χεῖλιά της.

Τὴν θεωροῦσα, τὴν ἐθαύμαζα.

Ἐκεῖ ἑκπλωμένη στὸ μαλακὸ καὶ εὐωδιασμένον κρεββάτι της, ἦταν ἀκόμη ἐξυπνη, ἄγρυπνη. Ὁ ὕπνος μέ τὰ χρυσὰ φτερά του δὲν τὴν εἶχε καταβᾶλει κι' ἔμενε σκεπτική, συλλογισμένη, ἀκίνητη.

Τί τάχα νά σκέπτεται . . . τί νά ποθῇ . . .

Ἀχ! νά ἐμάντευα τὴν καρδίᾳ της, νᾶξερὰ τὸ μυστικό, τὴ βᾶσανο ποῦ τυρριννοῦσε τὴν ὁμορφὴν, τὴν καυμένη μελαγχροινή.

Ἀπὸ τὸ κατὰλευκον στήθό της εἶδα νά βγαίνει ἓνας πονετικὸς ἀναστεναγμός, ἓνα Ἀχ θλιβερό, θλιβερό ποῦ μοῦ ἔλυωσε τὴν καρδίαν. Ἀχ! ἡ δύστυχη, εἶπα μέ τὸ νοῦ μου, πόσο βασανίζεται, χωρίς παρηγοριὰ ἡ καυμένη, χωρίς ἓνα σύντροφο στὰ πᾶθια καὶ στὴ λύπη της.

Δὲν μπόρεσα νά κρατηθῶ; τὰ δάκρυα μοῦ ἔλθαν στὰ μᾶτια; ἀναστενάξα κι' ἄπλωσα τὰ χεῖρια νά τὴν ἀγκαλιᾶσω, νά τὴν βάλω στὰ στήθια μου, νά τὴ φιλήσω, νά παρηγορήσω τὴν ἀπαρηγόρητη, τὴν φτωχή. . .

Ἀπὸ τὴ θέσση μου δὲν ἐκινήθηκα· ἔμεινα σὰν βου-

βός. Ἡ θεϊκὴ λάμψη ποῦ εἶχα ὁμπρὸς μέ μιᾶς ἐχάθηκε; ὅλα ἔφυγαν, διελύθησαν σὰν καπνός, σὰν χειμαδιὰ στὸ φύσημα τοῦ ἀέρα.

Ἀνοιξα τὰ μᾶτια καὶ εἶδα ποῦ ἤμουν. Τὸ κῆμα ἐφλοίσβιζε ἀκόμη στὸ περιγιάλι, ὁ οὐρανὸς ἔλαμπε ἀπὸ ἀστέρια καὶ ἡ κατὰμυρση σκιά ἐκεῖ ὁλόρθη ἔμενε ἄφωνα. . .

Ἡ χώρα ἐφαίνονταν ἀπὸ μακρὰ καὶ ἡ ἡσυχία ἐβασίλευε. Ἐκίνησα γιὰ τὸ σπῆτι. Ἡ μάχισσα μέ τὸ κατὰμυρο ῥαβδί της ἔμενε στὴ θέσση της. Ἐπέρασα τὰ περιβόλια καὶ οἱ σκύλλοι ἐφώναζαν σὰν λυσσασμένοι· τὰ καλύδια σκόρπια ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἦσαν σὰν μνήματα.

Σὲ λίγο ἔφθασα. Ἡ φωτιὰ ἐφώτιζε ἀκόμη τὸ δωμάτι, καὶ τὸ κρεββάτι ἀπῆραχτο μέ τὰ κατὰλευκα σεντόνια του· μ' ἐπερίμενε ὁλομόναχο. Ἡ γὰρ κοντὰ στὴ φωτιὰ σοβαρὴ, σοβαρὴ μέ τὰ γαλινὰ μᾶτια της μέ θεωροῦσε στὰ μᾶτια, σὰν νά μοῦ ἔλεγε πῶς μοῦ ἐφάνηκε ἡ πρώτη συνάντησή.

Κέρκυρα (Ποταμός)

ΗΛ. Α. ΣΤΑΥΡΟΣ.

Ο ΥΜΝΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Ἡ ἀνακάλυψις τῆς ἀναθηματικῆς ἐπιγραφῆς τῶν Τράλλων καὶ μετ' αὐτὴν ἡ τοῦ παπύρου τοῦ Εὐριπίδου τῆς ἀρχιδουρικῆς συλλογῆς τῆς Βιέννης, γενομένη πρὸ ἔτους περίπου, συνεδάλοντο εἰς τὸ νὰ ἀνακινήσῃ τὸ περὶ τῆς μουσικῆς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ζήτημα, νὰ γραφῶσι δὲ οὐκ ὀλίγα περὶ αὐτῆς μάλιστα ὑπὸ τῶν Ch. Wessely καὶ C. E. Ruelle, ἀλλὰ ταῦτα οὐδαμῶς διεφώτισαν τὰ σκοτεινὰ σημεῖα τῶν γνώσεων ἡμῶν περὶ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου μέρους τῆς καλλιτεχνίας, ἐν ᾧ πάντως ὡς ἐν πᾶσιν ὑπεροχοὶ ἐγένοντο οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ τὰς βάσεις τῆς καλλιτεχνίας αἰωνίας θέντες. Κατὰ δὲ τὸ παρὸν ἔτος ἡ Γαλλικὴ-Κομφοδία, ἀποφασίσασα νὰ διδάξῃ τὴν ἀθάνατον τοῦ Σοφοκλέους Ἀντιγόνην καὶ θέλουσα τὴν διδασκαλίαν αὐτῆς τελειοτέραν καὶ ἑλληνικωτέραν νὰ καταστήσῃ, τὴν μὲν μελοποιῶν τῶν χορικῶν ὑπὸ τοῦ Mendelssohn κατέλιπε, παρεκάλεσε δὲ τὸν διάσημον μελοποιὸν Saint-Saëns ὅπως αὐτὸς μελοποιήσῃ τὰ διδασκαστέμενα χορικά ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γνωστῶν σημείων τῆς ἀρχαίας μουσικῆς. Ὁ Saint Saëns ἐρεῖσθεις ἐπὶ τῶν σοφῶν μελετῶν τοῦ διαπρεποῦς μελοποιῦ καὶ διευθυντοῦ τοῦ ἐν Βρυξέλλαις Βασιλικοῦ Ὁδείου κ. Fr. Aug. Gevaert, ὃς ἐκτίθησιν οὗτος ἐν τῇ κατὰ τὸ 1875 ἐκδοθέντι διτόμῳ συγγράμματι αὐτοῦ «Histoire et théorie de la musique de l'antiquité», ἐξετέλεσε τὴν ἐντολὴν αὐτοῦ. Τὸ τοιοῦτον αὐθις προῦκάλεσε συζητήσεις ἐν τοῖς φιλολογικοῖς καὶ μουσικοῖς κύκλοις, συζητήσεις, αἵτινες οὕτω εἶχον καταπαῦσαι, ὅτε οἱ Δελφοὶ ἐσήμειναν βαρυσήμαντον ἐξαγγελῶντες ἀνακάλυψιν ἀποσπασμάτων ὕμνου τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις ἄρτι ἐξετελέσθη ἐν Ἀθήναις, ἐν Πα-